
MONS KALLENTOFT

VODNÍ ANDĚLÉ

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

BRNO 2015

MONS KALLENTOFT VODNÍ ANDĚLÉ

MONS KALLENTOFT

VODNÍ ANDĚLÉ

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

ISBN 978-80-7491-973-2 (FORMÁT PDF)

ISBN 978-80-7491-974-9 (FORMÁT EPUB)

ISBN 978-80-7491-975-6 (FORMÁT MOBIPOCKET)

Mons Kallentoft

Vattenänglar

Copyright © 2012 by Mons Kallentoft

First published by Forum, Sweden

Published by arrangement with Nordin Agency, Sweden

Cover photo © Helen Cramer, 2014

Translation © Marie Voslářová, 2015

Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2015
(elektronické vydání)

Román *Vodní andělé* je zcela fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami či událostmi je čistě náhodná. Na některých místech jsem uplatnil právo spisovatele a reálie pozměnil, abych dosáhl co největší působivosti příběhu.

PROLOG

ZÁŘÍ 2012

Nebe je černé, mraky ještě černější.

Osamělé útvary se snaží nehlučně přiblížit jeden druhému, ale nedaří se jim to, a tak spustí prudký liják. Těžké kapky se při dopadu na zem tříští a vzniká prchavá mlha.

Pod olověnou klenbou spočívá zamrzlé město. Jeho obyvatelé obdarovávají nevlídné nebe světlem, lampy za okny se rozsvěcejí a zhasínají a blikáním vysílají zprávu v morseovce: Jsme naživu, nevzdáváme to, ať už na nás doléhá jakékoli trápení.

Okolní krajina odpočívá.

Nad sklizeným řepkovým polem fouká slabý větřík. Osamělé duby na pláni tiše vržou a setřásají unavené listy.

Hladina jezera Roxen nastavuje nebi neklidné zrcadlo a vlny opatrně omývají pusté pláže u Sandviku. Na opačné straně do jezera ústí deset bublajících potůčků, na temných shromaždištích u stojaté vody se líhnou poslední letošní komáři a žízňiví se připravují na let östgötalskou nížinou.

Pole jsou v noci ztichlá, ukonejšena deštěm, který tu v posledních dnech spadl. Hlína s kořeny nesklizených plodin nasákla vodou.

Krávy bučí na mraky.

Ovce se ukrývají pod korunami dubů.

Lišky v lese cosi větří.

Divoká prasata v nízkém podrostu ryjí v zemi.

Mraky se nechávají větrem unášet přes město. Na čtvrtí Hjulsbro s luxusními vilami, které lemují řeku Stångån, se snáší déšť.

Kapky dopadají i na ten z domů, v němž se právě v onom okamžiku slévá všechen křik světa a mění se v jeden jediný němý nářek.

Někdo tu pozvedl pistoli.

Aniž se mu zachvěla ruka.

Zvuk tlumených výstřelů nedolehl ani na ulici.

Kulky se zaryly do dvou nahých těl spočívajících ve vířivce, šance na přežití nulová.

Nocí se rozléhá křik malé holčičky.

Mrtví jsou téměř jediní, kdo ji slyší.

Ale pomoci jí nemůžou.

Z ran vytéká krev a voda v zapnuté vaně se barví do ruda.

Už žádné nádechy ani výdechy.

Jenom rozčilené bubláni, které se mísí s šustivým zvukem látky, a krev bušící v tepnách těch, kdo dosud žijí. Studená ruka zakrývá holčičce ústa, no tak, ticho, buď potichu.

V místnosti je téměř úplná tma a na bílých kachličkách se ornamentálně rýsují stíny keřů ze zahrady za oknem. Je tu i bazén zdobený černou mozaikou.

Těla muže a ženy leží vedle sebe, bezvládná ženská ruka sklouzála muži z ramene a spočívá v rudé zpeněné vodě.

Holčička pláče.

Mizí ve tmě.

Nebrání se, jen se snaží nezapomenout dýchat. Je jí pět let. Následuje tu neznámou sílu.

Mami, tati. Jak dlouho tam budete takhle ležet?

Zahrada se táhne od domu až k řece, jejíž voda je tady, daleko od dunící elektrárny, klidná. Odtéká, pryč od rozstřílených těl.

Už neprší.

Pláč holčičky se mění v jinou vodu, v širokou řeku tekoucí kdesi daleko, tak daleko, že by tam žádný mrak nedoplul.

Z té cizí řeky stoupá pára a objímá tvář ženy sužované steskem.

Žena v sobě nese náklad slov:

„Sedávám tu u řeky na strmém svahu, kde odmítá růst tráva. Všichni rybáři se tomuto místu vyhýbají, protože se říká, že tady

sídlí duchové, už od války. Zapomenutí duchové, kteří čekají, až si pro ně přijdou jejich blízcí.

Když jsou duchové nepokojní, můžu je utěšovat, aspoň tak zapomenu na svůj vlastní neklid a stesk.

Žijí tu ryby.

Jenže některé z nich se dodnes rodí se dvěma hlavami a čtyřmi srdci, která nepravidelně tlučou pod stříbrnými šupinami.

Vzpomínám si na dotek tvé teplé kůže, kůže měkké jako nejdražší hedvábí na trhu, hřála mou ruku i mé srdce.

O to jsem přišla, a tak si zakazuju na tebe vzpomínat.

Zakazuju si doufat.

Co mi zbývá?

Můžu chodit sem k řece a čekat na duchy, na tváře v oblacích.

Tvou tvář v mracích nevidím.

Místo toho se dívám dolů do vlažné vody a tuším v ní drobné víry způsobené obřimi sumci, kteří čistí říční dno.

Pozoruju úhoře, jak se kroutí a třpytí.

Připomíná mi to tvé pohyby ve mně, v mé vlažné vodě. Nechci vzpomínat, jenže z duše nemůžu vyhnat vzpomínku na tvé pohyby před narozením.

Zůstává ve mně jako prokletí.

Ale zároveň jako dar.

Já jsem ty.

Nic na světě to nemůže změnit.

Ani hlad po penězích. Ani žádná jiná láska. Žádná pozemská moc. Ani stížnosti nebo přání duchů.

Kde jsi? Někde ano. Víím to.

Můžeš si za ty prachy koupit prase, řekl a zasmál se. Prase se o tebe postará, to máš lepší, než kdyby to bylo naopak.

Oni se taky smáli, když to říkal.

Já se uklonila.

A odešla odtamtud.“

V jedné z nejtemnějších místností světa kape kohoutek.

Je to předpokoj pekla na zemi. Nebo už peklo samo.

Děti tu nepláčou.

Popotahují, ale ještě nezačaly pochybovat o tom, že jsou lidé.

Dítě za prase.

Dítě za prase.

Do plechové střechy buší déšť, v tomto světě je tak mokro, že se dětské plíce s každým nádechem plní vodou, tak mokro, že by se člověk mohl utopit, aniž by byl pod hladinou.

Ale děti přesto dýchají.

Sní o hrách, o superhrdinech, o lásce, jíž se jim nedostalo, a netuší o utrpení, které je čeká, netuší, že jejich duše stále mají naději.

Holčička je ještě daleko, ale míří k nim.

Kde to jsem? ptá se ve svém osamělém spánku.

Nechci se probudit, nechci se probudit.

Černé mraky se rozplývají, netouží spatřit další den.

S vděčností směřují vstříc zániku.

Nezatížené lidskými dilematy.

ČÁST 1.

OSAMĚLÁ
LÁSKA

1.

STŘEDA 11. ZÁŘÍ

Malin Forsová leží schoulená v posteli ve svém bytě na ulici Ågatan. Spánek ji objímá pevně, takže jí do snů neproniká déšť bušící do parapetu, a Malin šeptá:

Tove, Tove, Tove.

Jediné, co je mi dražší než život, je tvůj život.

Nikdy se mi neztrať. Kdo by mě pak ochraňoval před nočními můrami?

Malin se převaluje v peřinách.

„Chci se probudit,“ šeptá.

Ale nejde to. Místo toho ve snu spatří řeku Stångån protékající nočním Linköpingem, vody se vlévají do Roxenu a všechna utopená slova němého jezera se mění v páru stoupající nad krajinu.

V oparu se objevuje tvář.

Tvář kojence.

„Kdo jsi?“

Malin křičí.

Tělo jí zalévá vlažná voda, kolébá její duši na vlně, která jako by nikdy neměla skončit.

Z temnoty snu se ozývá hlas:

„Nikdy nebudeš moct přivést na svět dítě.“

Dítě, Malin.

Chci se probudit.

Chci se narodit z vlhka tohoto snu.

Chci se zrodit znovu jako člověk bez jakýchkoli tužeb nebo snů, jako svobodný člověk, stvořený za těch nejpříznivějších okolností.

Sen se jí vysmívá.

Malin se taky směje, ale v pozadí slyší pláč dítěte, holčičky.

Jsi to ty, Tove?

„To nejsem já, mami.“

Tak to musí být nějaké jiné dítě.

Teď by chtěla ve snu zůstat, ale on ji opouští a Malin na kůži cítí studené mokré prostěradlo, vnímá mužné, teplé tělo vedle sebe, lesklou vlhkost, která se ukrývá v miniaturních kapičkách mezi chloupky na Peterových zádech, a to už je Malin vzhůru a její první myšlenka zní: Tahle postel je malá, musíme koupit větší.

Vybavuje si, jak se před usnutím milovali. Jako sexuální roboti. Mechanicky. Každý jeho sebemenší pohyb vyjadřoval „ať se to tentokrát už podaří“. Jeho zoufalství v posledním půlroce narůstalo, ale v pohybech předchozího večera se objevil odlišný tón, jako by to Peter vzdával, jako by už toho měl dost.

Před několika měsíci spolu vedli rozhovor, právě v téhle posteli.

„Musím se stát tátou, Malin. Už je na čase.“

„Můžeme to zkusit znovu.“

„Měla bys ještě jednou zajít k doktorovi.“

„Proč?“

„Co když má ta kulka, co ti uvázla v děložní stěně, nějaké následky?“

Peter se do té doby o zranění, ke kterému přišla loni na jaře v souvislosti s jedním zvlášť obtížným případem, nikdy nezmínil. Bylo to něco jako neviditelná hrst písku v soukolí jejich nadějí.

„Doktor říkal, že to není problém.“

„Kolik toho takový doktor ví?“

„Sám jsi doktor, tak bys mohl mít představu.“

Peter po jejích slovech rezignoval, umlkl a odvrátil pohled, jako by se snažil sám sebe přesvědčit, že mají šanci ze své lásky počít navzdory tomu, že jim je oběma ke čtyřicítce, navzdory té kulce, navzdory pochybnostem i Malininu bezohlednému zacházení s vlastním tělem.

Navzdory všemu.

Malin se přisune k Peterovi a tiskne jeho zpoceně tělo k svému. Postel je jako moře, ve kterém chce navždycky spočinout. Tak ráda

by mu to dítě dala, ale jít k nějakému zatracenému doktorovi se neodvažuje, protože co kdyby řekl, že to nejde?

Co kdyby to řekl na rovinu?

A neřekl už to náhodou?

Opustil bys mě, Petere?

Raději nevědět.

Doufat.

Stále doufám, nebo ne?

Nesmíš mě opustit, Petere. Malin si uvědomuje, že by s ním dokázala žít jakkoli, s dítětem i bez něj, teď když se Tove odstěhovala a s největší pravděpodobností už se nevrátí.

Musíme mít děti?

Nevystačíme si sami?

Odpovědní jen za svou vlastní lásku.

Ráno vstát, jít do práce, společně vařit, mýt nádobí, usínat v objetí, nakupovat, jezdit na dovolenou, čistit si zuby, stěžovat si, že jeden špatně vymačkává pastu z tuby a druhý zapomíná uklízet špinavé prádlo do koše.

Malin vstává a nechává ho v posteli samotného, vleče své nahé, spánkem unavené tělo z ložnice do obývacího pokoje k oknu, za kterým se nad černou věží kostela svatého Larse pomalu rozlévá úsvit.

Toho rána působí svět vlhce a stísněně, kůži a prsa jí zalévá zvláštní chlad. Otevře okno, studené podzimní ráno jí jde vstříc jako povědomý zápach z úst a ona dýchá, cítí, jak ji plní nový den.

Dotkne se malé, kulaté, křiklavě červené jizvy na břiše, kudy dovnitř pronikla kulka.

Myslí si:

Ať se stane cokoli, všechno se dá zase do pořádku.

Cítí, jak se jí rty stahují do cynického úsměvu. Nenávidí tenhle svůj nový úsměv. Nechce patřit k těm, kdo mají dojem, že už všechno viděli a slyšeli, že už si všechno lidské odžili, a tak se vzdávají naděje a začínají obelhávat sami sebe.

Protože i když mají cynikové pravdu, žít se takhle nedá.

Bez skutečné lásky, bez citu.

Bez víry — nebo jak to pojmenovat —, pomyslí si Malin. Beze snů. A ušklíbne se sama sobě.

Když byl na jaře zabit Conny Nygren, kriminální inspektor ze Stockholmu, nabídli jí jeho místo, ale ona odmítla, třebaže si tu práci vždycky přála.

Peter se nechtěl stěhovat, i když práci by si v nemocnici Karolinska nebo v Danderydu našel snadno.

No tak se mnou asi chce žít tady, myslí si Malin. Ať to s dítětem dopadne jakkoli. Třeba mu přece jenom bude stačit naše láska.

Nad střechou kostela se setkává několik potrhaných mraků, potom táhnou dál. Takovéhle mraky se můžou objevit kdekoli, uvažuje Malin a její myšlenky zabloudí ke Karin Johannisonové, Malin přemítá, jak se jí daří a co asi s tím jejím malým vietnamským zázrakem právě teď dělají.

Tess totiž prý v noci špatně spí. Je to tak?

Jako by se její vietnamský rytmus nedokázal přizpůsobit našemu, jako by její krev proudila žilami svým vlastním tempem.

Karin Johannisonová, vedoucí technického oddělení, soudní lékařka a mimo jiné také kolegyně Malin Forsové, k sobě tiskne dceru Yin Sao Dao a zašeptá:

„Tak, Tess, teď pěkně spinkej, ano?“

Rozhlíží se po obývacím pokoji v bytě na ulici Drottningatan. Během posledního roku to tu vypadá čím dál víc bohémsky. Karin se snaží pokoj naplnit předměty z Vietnamu, aby malá viděla povědomé věci a snad si i vybavila něco příjemného, pokud si tedy má co vybavovat.

Ale jistěže má.

Karin však za některých nocí o Tessiných hezkých vzpomínkách pochybovala.

Držela křičící dítě v náruči a snažila se ho uklidnit, cítila ale, že na to její láska nestačí, jako by se snad holčičce kdysi stalo něco, co se z jejího těla odmítá vytrátit.

Za toho křiku Karin skoro pochybovala, že má Tess opravdu u sebe.

Že se to nakonec podařilo.

Že to bylo proveditelné, navzdory všemu.

Za okny visí dvě červené lucerny, koupila je na trhu v Hoi An před deseti lety. Dávno předtím, než jsem se dozvěděla, že odtamtud přijdeš ty, pomyslí si Karin.

Propagandistický válečný plakát se stylizovaným červeným a modrým tankem.

Kadidelnice. Sumec ze zšedlého modřínového dřeva.

Leskle modrý vlnkovaný hedvábný přehoz na křesle od Josefa Franka.

Tess se u Karin na klíně uklidnila. Velkýma hnědýma očima se v ranním šeru rozhlíží po místnosti.

Je tři čtvrtě na šest a mohly by ještě hodinu spát. Karin po tom touží, touží po odpočinku, poslední měsíce se cítí vyčerpaná, jako by ji měl nedostatek spánku definitivně srazit na kolena.

To teplé, měkké tělíčko.

Ten drobeček v její náruči.

Tiskne dítě k sobě, chce na něj přenést svůj klidný tep.

Právě před rokem seděla v letadle do Ho Či Minova Města neboli Saigonu, jak mu v myšlenkách říká, protože to zní romantičtěji, a mysl měla plnou obav, odhodlání, očekávání a taky lásky k drobnému obličejíku z černobílé fotografie, kterou dostala e-mailem.

Yin Sao Dao.

Sirotek.

Otec zemřel, když na rýžovém poli explodoval starý nevybuchlý granát. Matka se utopila při záplavách.

Válka a klimatické změny.

Teď můžu být tvou maminkou já.

Tak to bylo. Takhle to začalo.

Budu moct být tvou maminkou, říkala jsem si.

Dovezli tě z města Hoi An do Saigonu.

Do zchátralého, vlhkého sirotčince na západním předměstí.

Nejdřív jsi váhala. Klopýtala jsi ode mě pryč po špinavé betonové podlaze. Ale kam jsi mohla jít?

Za zápachem moči. K harampádí na dvorku. K zamřížovaným oknům.

A tak jsi přijala mé objetí, ze studené betonové podlahy jsi mi vyšplhala na klín.

Neodejdu od tebe, šeptala jsem ti do ucha.

Naučila jsem se ta slova vietnamsky.

Šeptala jsem je znovu a znovu.

V zašlém pokoji v hotelu Majestic, odkud je přes široký bulvár vidět řeku Saigon. Když jsme odjížděly, stála vedle nás na recepci nápadně chladná Evropanka a chovala se, jako by tě znala, snažila se upoutat tvou pozornost, ale jenom tě rozplakala.

Šeptala jsem ta slova v letadle.

Šeptám je i teď.

„Maminka je tady, maminka je tady.“

Dech. Teplo. Klid.

Spánek ne.

Ale klid.

Křik utichl.

Ta noční můra už je pryč, nebo ne? A ty se teď chceš vyhnout temnotám snů, protože v tobě přece jenom něco zůstalo a ve spánku to cítíš.

Nechceš si hrát, jenom mi sedíš na klíně, klidně sedíš, a když se tě pokusím uložit, dáš se do křiku.

„Ne, ne, ne.“

Karin Tess houpe, hladí ji po rovných černých vláskách, pod bílým pyžamkem zřetelně cítí tlukot srdce.

Prozpěvuje:

„Tess hájí tiše jako pěna, spinká, je totiž unavená.“

Vietnam.

Úctyhodná nezkrotnost a okouzující přímot místních lidí.

Chudoba, zoufalství a korupce, s nimiž se tam setkala.

Výpary z vozíků s nudlemi, vůně syčícího palmového oleje, smaženého česneku a máty drcené ve staletých moždířích, poblkávající světla a zvuky tisíců motorek.

Násilí.

Později se Karin doslechla, že místní děti kupují pedofilové. Naposledy se našlo šest vietnamských dětí v nějakém sklepe v australském Melbourne, čtyři další ve sklepe v sydneysekv čtvrti Darlinghurst.

Otroci.

Malá noticka. Později už tento druh zpráv nikoho nepřekvapoal.

Pětiletá holčička, tříletý kluk.

Sexuální otroci.

Před tím tě, Tess, zachránila má láska, naše láska, láska jako taková.

Tak to bylo. Tak to je.

Teď spinkej.

Jsi unavená.

I maminka je unavená.

Spinkáme tiše jako pěna.

Je sedm dvacet ráno, Malin Forsová stojí v chodbě svého bytu a nedokáže se odtrhnout od rádia. První program vysílá rozhovor s dětským psychologem z ambulance Elefanten v Linköpingu. Muž říká, že mu vadí, jak jsou lidé nevíšaví k sexuálně zneužívaným dětem, se kterými se při práci setkává.

A popisuje videonahrávku jedné oběti, s níž pracoval: opakovaně znásilněného pětiletého chlapce.

Chlapec se během znásilňování dívá do kamery a říká:

„Co jsem zač? Jsem člověk? Nebo co jsem?“

Lékař se podivuje nad tím, že se malý kluk dokáže tak výstižně vyjádřit. Jako by pokládal tu nejzákladnější existenciální otázku.

Pořad končí, ale chlapcova slova v Malin zůstávají, ještě když schází po schodech ke dveřím.

„Jsem člověk?“

Jsi člověk.

Zahání myšlenky na chlapce, vytěsňuje je.

Peter už odešel do nemocnice. Čeká ho noční služba, takže večer bude muset jít spát sama.

Ponechal si byt na Linnéově ulici, nechce se vzdát bydlení na tak pěkném místě, ale bydlí s ní na ulici Ågatan a mluvili už i o tom, že by si pořídili něco společně. Jenže se k tomu neodhodlali a v posledních měsících debata na tohle téma vyšuměla.

Nebe vyhrožuje deštěm, takže si Malin po chvíli váhání obléká černý kabát značky Barbour, který jí Peter daroval k narozeninám.

Kabát kouše, nesedí jí a tuhá nepromokavá látka obepíná tělo jako svěrací kazajka.

Otevře dveře.

Přemýšlí:

Co mě dneska čeká?

Něco se stalo nebo stane. Cítí to.

O několik set metrů dál jde Karin Johannisonová do školky v parkovém komplexu Trädgårdsföreningen, kráčí po ulici Klostergatan a drží se co nejbližší ke zdem okolních domů.

Před sebou tlačí kočárek, ve kterém leží její dcera, a přemýšlí:

Co se dneska stane?

Kéž by se nic velkého nepříhodilo.

Jsem unavená.

Jak člověka může tolik unavit něco, co si tak moc přál?

Nejsme ve snu.

Kde tedy jsme? Co se stalo?

Nevím.

Neměli bychom tu být, něco je špatně. Někdo nám musí pomoci.

Tam dole, ta ležící těla, to jsme my? Jsme to my?

Vypadá to jako ty, miláčku.

Jsem to já. Neodvažuju se, nechci jít blíž.

Voda zčervenala.

Jsem nahý.

Ležím vedle tebe. Taky jsem nahý.

Vidíš ty tmavé skvrny na našich tělech?

Vidím je. Nechci je vidět. Nechci, ne...

Kde je Ella? Není tady s námi, není ani tam dole. Kde je, proboha, kde je? Kde jsi?

Ukaž se!

Kde hledat? Nevidím ji.

Měla by tady být s námi.

Ukaž se. Pojď za námi. Nesmíš zmizet.

Co když nezmizela ona, ale my?

Volají ji znovu a znovu. Jméno pohlcuje okolní bílá barva, teplá i chladná zároveň, bělost, jež je jejich světem.

2.

Záříjové ráno už nemůže být šedivější, myslí si Malin. Slavný linköpský rodák Lars Winnerbäck tomu říká „zubařské počasí“.

Právě když vyšla ze dveří, spustil se jemný, ale vytrvalý déšť a lidé na chodnicích se skrčili pod velké deštníky nebo se schovali v kapucích pláštěnek.

Zdalo se jí, že u školky v parku Trädgårdsföreningen zahlédla Karin Johannisonovou. Nejdřív ji chtěla doběhnout. Napadlo ji, že až Karin dovede Tess do školky, mohly by v cestě pokračovat spolu, ale rozmyslela si to, pocítila, že chce zůstat sama.

Teď míří po ulici Djurgårdsgatan k policejní stanici.

S obdivem myslí na Karin.

Opustila bohatého manžela, protože ho už nemilovala. Adoptovala dítě, protože nenašla muže, který by se k ní hodil, a ten, kterého našla, se kvůli ní nehodlal rozvést.

Za několik málo let se Karin v Malinových očích změnila ze zakřiknuté paničky z vyšší střední třídy v silnou ženu, která si zaslouhuje respekt.

Jsme skoro kamarádky, přemýšlí Malin a přeje si, aby dokázala ve všech oblastech života prokázat stejnou rozhodnost jako Karin.

Jsme kamarádky, nebo snad ne? V poslední době jsme se hodně sblížily.

Kolem projíždí červeno-oranžový autobus, cákne vodu na chodník a Malin musí rychle uskočit, aby nebyla celá mokrá.

Krok za krokem ukrajuje z cesty. Šlápne do louže, ale její bytelné boty mají dostatečně vysokou podrážku.

Když míjí ulici Barnhemsgatan, kde bydleli táta s mámou, má chuť zavřít oči. Lavičky pod korunou dubu na nízké stráni stojí nakřivo a potřebovaly by natřít. Malin dodnes cítí neodbytný pach bytu, kde měla zalévat květiny, které se jí ale nepodařilo udržet při životě.

Bytu plného vzpomínek, před nimiž chtěla utéct.

Od chvíle, kdy se naposledy setkala s tátou, uběhly víc než dva roky. Pořád mu neodpustila, že jí zatajoval existenci jejího bratra.

Stefan.

Opuštěný v ústavu.

Malin upírá pohled na chodník.

Naposledy ho v Hålsinglandu navštívila před pěti měsíci.

Byl vzhůru jenom asi hodinu a nedával nijak najevo, že by ji poznal nebo měl radost z její přítomnosti. Zkoušela to znovu a znovu, ale její bratr jako by žil ve své vlastní realitě, v zemi, kam ji k sobě nechce nebo nemůže pustit.

Jsem tvá nevlastní sestra. Podívej se na mě. Jsem tady.

Tělo v invalidním vozíku, prázdný pohled z okna, zelené stromy v dálce.

Karininu Tess určitě chtěla adoptovat spousta lidí. Tebe, Stefane, tebe nechtěl nikdo.

Mám tě opustit i já? Jako tě opustili všichni ostatní?

Chci do ústavu ve vesnici Sjöplögen jezdit.

Tvé nehybné tělo.

Výraz, který působí naprosto prázdně.

Nechci tam jezdit.

Malin ví, že za ním občas o víkendu zajede Tove. Nastoupí v Lundsbergu na autobus, pak u Stefana chvíli posedí a vyveze ho ven do parku, jako by byl nemohoucí stařeček.

„Vypadá to, že má radost.“

Ale jak se teď oblíkáš, Tove! Mokasíny od Tod's, za které jsi utratila třetinu výdělků z letní brigády, upnuté džíny a polo trička s maličkými logy na srdci. A mluvíš jinak, i když to sama nevnímáš, občas zaslechnu to tvé dlouhé, nosové ééé.

Bohatá průmyslnická rodina tvého přítele Toma z Östermalmu je přesně tak nesnesitelná a snobská, jak jsem si ji představovala. Pitomá fabrika na podlahy — a co má být? Koho zajímá spousta peněz v bance?

Malin se rozhodne jít delší cestou.

Míjí bývalou vojenskou jídelnu dělostřelců, nyní křesťanské školicí středisko. Odkvetlé lípy střeží žluté dřevěné budovy, jako by chtěly ochránit všechnu dobrou vůli ukrytou v jejich zdech, v místnostech, kde lidé se vši vážností volají aleluja a slibují svému bohu věrnost až navěky.

Nic takového neexistuje.

Janne.

Její bývalý muž. Už spolu zase normálně mluví a Janne vypadá spokojeně, že se Malin daří vyhýbat se pití.

Kdyby tak věděl, jak příšernou mám někdy žízeň.

Takovou, že se celá třesu.

Takovou, že skoro chci radši umřít než žít bez alkoholu.

Janne to pořád ještě táhne s tou barbínou.

Je to barbína.

Ale uznávám, při těch několika příležitostech, kdy jsem s ní musela mluvit, působila mile.

Malin mezi stromy zahlédne žlutohnědou fasádu Univerzitní nemocnice a pomyslí na Petera. Nebo spíš na jeho tvář. Ostře řezaný obličej s dolíčkem v bradě a vráskami na čele trochu hlubšími než v době, kdy se seznámili.

Ten jeho ustaraný pohled.

Je to nový výraz.

Malin na něj nechce myslet.

Cítí kapky dopadající na látku nesmyslně drahého nepromokavého kabátu a říká si, že peníze člověka dokážou ochránit před vlhkem. Dokážou ho ochránit skoro před vším.

Ale dá se za ně všechno koupit?

Dá se za peníze koupit láska?

A už se jí zase objevuje na rtech. Ten nenáviděný cynický úsměv.

Kdo je ta ženská, co se tam dole tak zvláště usmívá?

Co nám chce? Jak to, že ji vidíme?

Vidíš už to letadlo?

Už ho vidím.

Co tady děláme? Tak vysoko. Určitě tady není kyslík a je tu deset tisíc stupňů pod nulou.

Vidíš čáru za letadlem?

Vidím, jak se jí dotýkáš, můžeš se dotknout i mraku.

O tom nepochybuj. Musí nám stačit, že jsme tady.

Volají na svou dceru, křičí všechna její jména. Pak letadlo mizí v ledové modři oblohy a zůstávají za ním čtyři bílé pruhy.

Vzápětí už jsou zpátky u ženy, co si tak rázně vyšlapuje.

Vidí, jak mizí za automatickými dveřmi.

Pomůžeš nám ji najít? naléhají jednohlasně. Pak společně šeptají:

Můžeš zařídit, abychom byli zase spolu?

Můžeš dát naši rodinu dohromady?

Musíš nám pomoci.

3.

Rakovina prostaty.

Lékaři dokázali Svenu Sjömanovi pomoci.

Zachránili mu život, část nádoru byla zhoubná.

Je zpátky. Pocítil chladný dech smrti, ale vrátil se.

Po operaci všechno funguje, jak má, a kdyby to snad bylo potřeba, potence se dá vyvolat viagrou, jak mu poradil lékař.

Sven Sjöman to vyzkoušel na záchodě ve své vile, obklopený hnědě žíhanými kachličkami, v mihotavém světle lampy, kterou si s Ullou koupili po svatbě.

Od dob, kdy měli s manželkou chuť takový test jeho orgánu provádět, uplynulo už hodně vody. Co jiného se taky dá po čtyřiceti letech manželství čekat?

Sven se rozhlédne po prostorné kanceláři. Je skoro osm hodin a s výjimkou Malin Forsové už všichni členové kriminálního oddělení linköpské policie dorazili.

Chystal se odejít do penze, dokonce zažádal, aby mohl skončit v třiašedesáti, ale když se dozvěděl, že je zase zdravý, žádost stáhl. K Malininu velkému ulehčení. Chtěl, aby se jeho nástupkyně stala ona, ale už jenom z toho pomýšlení se Malin dělalo špatně. Přesto si myslel, že by na to byla ta pravá.

Operace se podařila.

Nějaký nadpozemský přístroj odvedl svou práci na tisícinu milimetru přesně. Ale močení pak Svena pekelně bolelo.

Cítil, že se mu chce, ale nemohl, nebo zase necítil vůbec nic a najednou se počural.

Ale teď už je to v pořádku.

Je všechno v pořádku i s Malin?

Za pět minut začíná ranní porada a Sven ze svého místa u kávovaru v kuchyňce vidí, že se na ni ostatní už psychicky připravují. Jejich pohledy a držení těla vyjadřují soustředění.

Zeke Martinsson. Dlouholetý Malinin parták. Pod drsnou slupkou je v jeho případě i drsné jádro. Muž, jenž dokáže za každé situace zachovat klid, vždycky si jenom přeje rukou po oholené hlavě, která v kombinaci s jeho úzkým obličejem připomíná smrtku.

I v soukromí je klidný.

Možná až moc.

Sven ví, že Zeke žije v manželství, které teď drží pohromadě už jenom vnoučata a ohledy vůči rodině. Není to jako u Sjömanových, mezi nimiž stále přetrvává vzájemná láska.

Alespoň tomu chce Sven věřit.

Börje Svärd se sklání nad novinami rozloženými na skříni s archivem. Vypadá to, že už se vzpamatoval ze smrti své ženy Anny, která zemřela na roztroušenou sklerózu. Mezi linköpinskými postaršími singles prý patří k nejžádanějším. Na stanici se říká, že si hledá partnerky na internetu. Že by za údajné úspěchy u opačného pohlaví vděčil své bodré povaze a impozantnímu kníru?

Waldemar Ekenberg sedí na svém místě. Potahuje z elektronické cigarety a nervózně bubnuje prsty do stolu. Jako by tušil potíže a předvídal násilí, ke kterému se sám tak rád uchyluje. Vypadá sešle jako vždycky — padesátiletý obličej má zbrázděný hlubokými vráskami, je oblečený do pomačkaných hnědých kalhot a béžového saka, zaručeně koupeného v nějakém laciném řetězci. Přímy protiklad policejního ředitele Karima Akbara s jeho úzkostlivě pěstovaným efektním stylem oblékání. Karim je ochotný zaplatit čtyři tisíce jenom za kravatu.

Kde na to bere?

Sven ví, že dostal slušnou zálohu na chystanou knihu o přistěhovalectví, která na jaře vyjde v jednom renomovaném nakladatelství.

A vypadá to, že se státní zástupkyně Vivianne Södergranovou jim to klape.

Johan Jakobsson.

Jako obvykle sedí nalepený u počítače. Neexistuje nic, co by s pomocí toho krámu nevyšťoural. Teď když mu děti trochu povyrostly, to vypadá, že je ochotný pracovat od rána do večera a že ho to baví.

Ale na to, aby mohl být šéfem, není ze správného těsta, ačkoli Malin na Svenovu pozici navrhovala místo sebe právě jeho.

„Johan se na to hodí líp,“ říkala.

Ale nakonec tu ještě aspoň dva roky zůstanu, pomyslí si Sven, napije se kávy a vejde do kanceláře.

Zítřka ke skupině přibude nová posila. Hvězda jménem Elin Sandová, která udělala kariéru v Malmö a během několika málo let to dotáhla na vyšetřovatelku. Předtím údajně hrála volejbal na celostátní úrovni, ale zranila se a musela toho nechat, přihlásila se na policejní školu a absolvovala jako absolutní jednička ročníku.

Jak si budou rozumět s Malin?

Dvě paličaté kočky, které si vydrápou oči, nebo dvě hvězdy, které společně zazáří ještě jasněji? To ukáže čas. Sven doufá, že se dnes neobjeví žádný větší případ. Že klid, který si v poslední době užívali, vydrží ještě pár dní, aby Elin Sandová dostala šanci nerušeně a v klidu poznat ostatní.

Sven se znovu napije kávy.

Dojde doprostřed místnosti.

„Tak začneme!“

Všichni z jeho týmu se zarazí, pohlédnou na něj a poslechnou.

Pořád mám autoritu, pomyslí si Sven. Pak se té úvaze podiví. Už celé roky se o nic tak povrchního, jako je autorita, nezajímal.

Zeke vstane a chystá se přesunout do zasedací místnosti. Při tom zahlédne Malin procházet skleněnými dveřmi, které oddělují recepci od open space kanceláře.

Černý kabát pokrývají kapky deště.

Blondaté mikádo má připlácnuté k hlavě a vysoké lícní kosti jí po všech těch hodinách, které tráví dole v policejní posilovně a vytrvalostním během podél řeky Stångån, vystupují jako nikdy předtím.

Trénuje jako šílená, pomyslí si Zeke. Ví, jaké síly se Malin cvičením snaží přemoci, a překvapuje ho, že se jí to daří. Nejednou si všiml, jak ji boj s chutí na alkohol nutí křečovitě stahovat svaly v obličejí, když spolu po práci procházejí kolem hospod.

Vypadá to, že je s Peterem šťastná. Zeke tuší, že se pokoušejí o dítě, a dokáže si představit Malininy rozporuplné pocity, takové, které by nikdy nepřiznala ani sama sobě.

Ale dnes působí svěže.

Řítí se dovnitř, a čím víc se k Zekemu přibližuje, tím rychleji jde. Je připravená se po pondělku, kdy se nic nedělo, a úterku stráveném papírováním poprat se třetím dnem pracovního týdne.

Zeke se na kolegyni zadívá.

Ze srdce jí přeje všechno dobré, jenže na Malin Forsové jako by spočívala jakási kletba. Zeke se nenávidí za to, že ho něco takového napadá, že něco takového cítí, ale nemůže si pomoci. Nejlepší vyšetřovatelka linköpinské policie má výjimečnou schopnost podělat si svůj soukromý život nebo si ho nechat podělat někým jiným.

Úplně jako já, myslí si Zeke.

Gunilla, moje manželka.

Karin, úplně jiná žena.

Nebylo největší chybou mého života, že jsem zůstal doma?

Měl jsem opustit Gunillu a jít ke Karin, když mě chtěla.

Teď už by to nejspíš nešlo.

Jaká je cena za citovou zbabělost?

Osamění. Zahořknutí.

„Dobré ráno.“

Slyší, že jeho hlas zní stejně ochraptěle jako vždycky.

„Zatraceně mokré ráno,“ odpoví Malin, usměje se na něho a svlékne si kabát, který jí vůbec nesedí.

Ranní porada.

Další z řady bezvýznamných schůzí.

Börje, Johan, Waldemar, Zeke. Všichni stejně znudění jako ona, i když se snaží před Svenem tvářit zapáleně. Jediná útěcha spočívá v tom, že porada brzy skončí, protože se nic nestalo.

Karim vytáhne rozpočet na daný měsíc.

Plán splnili přesně a všechny žádosti o modernizaci technického vybavení stanice byly odmítnuty.

Johan nad tou zprávou vrtí hlavou, ale nic neříká, ví, že v této místnosti stojí všichni na stejné straně barikády, takže tady nejspokojenost a protesty k ničemu nevedou.

Na jaké straně?

Na straně dobra v boji proti zlu.

Černá proti bílé.

A nekonečné šedé zóny mezi nimi.

Sven říká něco o nové vyšetřovatelce Elin Sandové, která by k nim měla zítra nastoupit, ale Malin se nedaří ho poslouchat, ačkoli ví, že by měla. Nebo by alespoň měla chtít.

Zdá se, že upřímně to zajímá jenom Waldemara.

Možná se těší na novou potenciální oběť svého zastydlého harašení, které zkoušel i na Malin, když před několika lety přišel do jejich týmu.

Rychle toho nechal.

Malin se při té vzpomínce usměje. Sven píše nějaké nesmysly na tabuli a zářivky svítí tak silně, že kolegové vypadají jako mrtvoly, takže Malin raději pohlédne ke školce za oknem. V zahradě si deset dětí v barevných pláštěnkách hraje, jako by z nebe necrčely proudy vody.

Do zasedací místnosti jejich hlasy nepronikají.

Malin sleduje, jak dychtivě běhají sem a tam. Pomyslí si, že to vypadá, jako by jeden ze starších kluků byl medúza, která v poklidném moři pronásleduje plavce.

Jedno z dětí odnáší z pískoviště oranžový kyblíček.

O čem to Sven mluví?

Nechci tě!

Opravdu to Sven řekl?

Ne, ten hlas zní jenom v mé hlavě.

Pryč s ním.

Něco takového musela říct máma Stefanovi.

Pořídím si místo něj psa.

Nebo pěkný koberec.

Kávový servis od Rörstranda.

A Malin se chytne židle, svírá ji, až jí zbělají prsty, a chce ty hlasy z hlavy vypudit, dřív než nad ní získají moc, vytěsnit je, když teď milování s Peterem přestává zahánět úzkost a přináší jí jenom smutek a žízeň, žízeň, žízeň.

Ale stejně nám to klope, nebo ne?

I když jsme jenom my dva.

Nedoléhá sem ani šumění deště.

Slyšet je jenom Svenovo čmárání na tabuli, ale Malin si namlouvá, že vnímá déšť dopadající na střechu policejní stanice, že zvuk rozpustilých kapek rozechvívá její ušní bubínky, a ví, že klid ve městě už dlouho nevydrží, protože v jejích snech se něco vynořuje, něco se chystá ukázat svou pravou tvář.

4.

To jsem já, pomyslí si truhlář Martin Svensson, když zahlédne svůj odraz v zelené skleněné výplni vchodových dveří domu na adrese Stentorpsvägen 31.

Piju moc piva.

Málo spím, moc pracuju. Ale radši toho co nejvíc stihnout teď, než se vrátí k moci socani, zruší daňové úlevy a mně přestane zvonit telefon.

Na čele hluboké vrásky, a to je mi teprve jedenačtyřicet.

Není to špatný barák, pomyslí si potom a slyší déšť bušit do stříšky nad vchodem. Museli ho postavit na začátku sedmdesátých let z vápenopískových cihel. Rozhodně stojí na jednom z nejlepších pozemků v okolí.

V Hjulsbro.

Ve čtvrti lékařů a méně vlivných manažerů. Skutečná linköpinská smetánka sídlí u řeky v Tannerforsu a v Ramshällu. Ale Hjulsbro by mi stačilo.

Kdyby byl trochu odvážnější, mohl by někoho zaměstnat, zvýšit obrat a nedělat tolik načerno.

Pak by v takovém baráku mohl bydlet i on sám.

Klidně.

Nikdo neotvírá.

Co se děje?

Ten chlap, Patrik, říkal, že bude doma a pustí mě dovnitř. Ale asi si nebyl jistý, dal mi přece klíče.

Zazvoním ještě jednou.

Minuta ticha.

Skoro.

Martin Svensson se zaposlouchá. Slyší zpěv ptáků a mezi vysokými tóny jejich štěbetání a šuměním deště vnímá i monotónní hučení turbín elektrárny dole u řeky.

Zvuk turbín tady, zhruba půl kilometru daleko, připomíná tiché huhlání měnící se v nářek.

Co to má znamenat?

Proč nikdo neotvírá?

Jeho odraz v zeleném skle se náhle zakalí, po zádech mu přeběhne mráz, a i když si to nechce přiznat, není to jenom kvůli chladnému počasí, ale i ze strachu. Vrací se mu ten těžko popsatelný pocit, že něco není v pořádku.

Jako by za ním stála smrt.

A chystala se ho odvést.

Vzpamatuje se.

Popotáhne si modré truhlářské montérky, strčí ruku do levé kapsy pláštěnky a vyloví klíč od domu Andergrenových.

Vedle něj stojí na kamenném schodišti bedna s nářadím.

Má tu udělat několik drobností.

Namontovat do haly poličku.

Přišroubovat lavici u krytého bazénu a hogo fogo vířivky.

Patrik Andergren si přeje účet, i když to znamená zaplatit víc.

Klíč už je v zámku a Martin Svensson se ocitá v hale. Bednu s nářadím si bere s sebou.

Mají to tu pěkně a elegantní.

Naleštěné parkety, komoda z mořeného borového dřeva a na ní futuristická lampa, na podlaze jednobarevný šedý koberec.

„Haló! Haló! Je někdo doma?“

Žádná odpověď.

Nezuje se, ale důkladně si na rohožce očistí boty.

Kuchyňská linka s lesklými bílými skřínkami září čistotou. Nezdá se, že by tu někdo snídal. On sám jí po ránu ovesnou kaši, ale vždycky až po dvou hrncích černého kafe a cigáru.

Pevně sevře bednu s náradím a zamíří ke schodišti do suterénu. Cítí vůni chlóru. A slyší bubláni, určitě vychází z té vířivky. Ale snad se v tuhle dobu sakra nekoupou! Musí přece být v práci.

Trapas nehrozí.

Ale když stojí nad schody a dívá se do obývacího pokoje s šedou pohovkou, má chuť se otočit, vyběhnout z domu a vrátit se později, až budou Andergrenovi doma.

Neblázni, pomyslí si.

Přestaň.

Potlačí ten pocit a sejde po schodech, jenže u dveří k bazénu znovu zaváhá.

No tak. Otevři. Ale co kdyby tam byli nazí?

Zaklepe.

Žádná odpověď.

A tak rozhodně otevře dveře. Ze všeho nejdřív uvidí okno, za ním zahradu a zelené listí rododendronů dole u řeky. Podívá se do místnosti a pomyslí si, že s tou černou mozaikou se bazén podobá bezednému hrobu.

Pohled se odmítá stočit k vířivce.

Ale nakonec se k tomu přece jenom přinutí a... do prdele, to snad ne! Pustí bednu z ruky, váhavě přikročí k vaně a spatří jejich šedobílé, ne, modrofialové obličej se ztuhlými rysy a voda je rudá, rudá, rudá. V tělech zejí veliké rány po kulkách a jsou nateklá a nehybná a proč by tohle někdo dělal?

Tohle je na Martina Svenssona, úplně obyčejného linköpinského truhláře, příliš.

Teď se ocitá venku na zahradě, klopýtá mokrou travou, déšť mu do pláštěnky buší jako výstřely z kulometu, najde průchod mezi keři a už stojí na mostě z čerstvě natřeného dřeva. Hladinu řeky Stångån pokrývají dešťové uhry, které se rodí a umírají, rodí a umírají.

Ovesná kaše.

Vyletí mu z úst a stéká z mostu do řeky a on si pomyslí, že to vypadá jako zbytky nějakého zvířete, rozemletého v turbínách elektrárny.

Ale nic takového se nemohlo stát, že ne?

Elektrárna leží dál po proudu.

Seber se, Martine.

Ukaž, co v tobě je.

Ježíšikriste sakra panebože.

DO PRDELE!

Ta holčička.

Když se tu byl před týdnem domlouvat na plánu práce, měli tady dítě.

Rodina Andergrenova. Takhle to mají napsáno na dveřích. Kde ta holčička je? Ve školce?

Další kaše tryská z úst na dřevěná prkna.

Jejich dítě.

Martin Svensson tápavě hledá mobil.

Musí zavolat policii. Zavře oči, nechce si tu hrůzu připustit, otevře oči, dívá se na most, touží od toho všeho pryč a nejraději by utekl, ví ale, že musí zavolat policii.

5.

Zazvoní telefon a najednou má člověk před očima tohle, říká si Malin.

Rány u srdce, pod žebry, v břiše, jen v obličejí ne.

Proč?

Považuje ten, kdo to udělal, obličej za nedotknutelné?

Měl svou zuřivost nějak pod kontrolou, když střílel?

Voda jako krev.

Krev jako voda.

Co vidím? uvažuje Malin, když stojí v tom domě na ulici Sten-
torpsvägen 31 v místnosti s vířivou vanou a bazénem na vymeze-
ném místě hned za dveřmi.

Vidím smrt, smrt, smrt.

Ale nejenom smrtelné rány.

Karin Johannisonová právě vypnula vířivku, nesmyslné bub-
láání utichlo, voda už kolem těl nepění a jim to, zdá se, vyho-
vuje.

Ti dva ve vaně jsou nazí a mrtví, nafialovělí a namodralí, leží
ve vodě, která není průzračná, jak by správně měla být, a v celé
místnosti je cítit železo, chlor a počínající rozklad.

Těla jsou nepatrně nafouklá.

Ten člověk zavolal, právě když ukončili ranní poradu.

Přepojili ho k Malin. Uslyšela jeho hlas, v němž jako by něco
chybělo.

„Jsou mrtví.“

„Kdo je mrtvý?“

„Ti ve vířivce.“

Malin se mohla domnívat, že muž, který tvrdí, že je truhlář a našel dvě mrtvoly ve vířivce někde v Hjulsbro, utrpěl šok a nedokáže jasně myslet. Ona ale okamžitě věděla, že mluví pravdu, poznala to z tónu jeho hlasu.

Ve vodě.

Ta holčička.

„Jaká holčička?“

Podařilo se mu sdělit jim adresu a oni tam okamžitě poslali nejbližší auto. Uniformovaní kolegové našli těla ve vaně a truhláře Martina Svenssona na můstku venku na dešti.

Je v šoku, takže ho teď nemohou vyslechnout.

„Jsou mrtví,“ opakuje Martin Svensson znovu a znovu a mluví trochu moc nahlas. Sedí v obývacím pokoji v jednom ze strohých šedých křesel, která vybavení tohoto skrznastrz vkusného domu dodávají ten správný trendy nádech, a jeho slova jsou slyšet až dolů do sklepa.

Malin se Zekem se hned vydali na cestu a přijeli asi o deset minut později než první policejní auto. Karin dorazila chvíli po nich.

Těla.

Rozstřílená.

Nahá.

Právě začali s vyšetřováním dvou vražd, o tom není pochyb. Klid se konečně prolomil, teď mají co dělat. Malin si oddechne. Touží se ponořit do práce a je zvědavá, kam ji tenhle případ zavede.

Vy dva jste přesně to, co potřebuju.

Za svou myšlenku se nestydí.

Takže co jste zač? přemýšlí, dívá se na mrtvá těla ve vířivce a snaží se zachovat klid.

Děšť zeslábl a zahrada za prosklenou stěnou se vlhce leskne, zelená, žlutá a oranžová ohlašují začínající podzim. Zároveň ale jako by se celý svět halil do modrého stínu.

Černý bazén po Malinině pravé ruce připomíná propast, ale ta nejhlubší propast se nachází před ní.

Vy dva.

Truhlář vás identifikoval.

Takže víme, kdo jste. Známe jména.

Patrik a Cecilie Andergrenovi.

Zeke stojí vedle Malin, přešlapuje a dívá se na Karin Johanssonovou, která pečlivě zkoumá podlahu okolo vany.

„Ničeho se nedotýkejte,“ zasyčela na uniformované policisty Karin, jakmile přijela. „Chodit můžete jenom tam, kam vám řeknu. Celý dům musíme vnímat jako místo činu.“

Dovolila, aby prohledali přízemí, jenom si na to museli vzít rukavice a být opatrní. Také souhlasila s tím, že Martina Svenssona posadí na pohovku v obývacím pokoji, než přijde k sobě.

Teď se Karin blíží k Malin a Zekemu.

„Řekla bych, že se to stalo několik hodin před půlnocí,“ oznamuje.

Shora je slyšet Martina Svenssona, který v obývacím pokoji křičí stále hlasitěji, a Malin to zní jako zoufalý vodní buvol, který pochopil, že ve svém těle zůstane uvězněný navěky.

„Někdo je zastřelil,“ řekne Malin.

Karin přikyvuje.

„S největší pravděpodobností zemřeli následkem střelných ran.“

Zeke se znovu zadívá na Karin, svou bývalou milenkou, a Malin má pocit, že v jeho pohledu vidí touhu a vášeň, ale ví, že se Zeke v takových situacích chová naprosto profesionálně. Skoro by si přála, aby tak profesionální nebyl, protože by se podle ní ke Karin hodil mnohem víc než ke Gunille.

„Říká se, že voda zmírňuje bolest,“ pronese Zeke. „Ale oni stejně nejspíš nestihli trpět. Rány do srdce je musely usmrtit hned.“

Karin si otře horní ret.

„Vrah se musel nějak dostat dovnitř, připlížit se sem a zastřelit je, když leželi ve vířivce, zřejmě ho ani neslyšeli přicházet.“

Uniformovaní policisté zajistili dům a nic zásadního se podle nich nenašlo, nikde nikdo. Malin se Zekem vilu také rychle a opatrně prošli. Žádné známky boje ani vloupání. Objevili ale dětský pokoj a Malin přemýšlela: Kde to dítě je?

Tady ne, pomyslela si, tady ne, díkybohu. Potom sešli dolů k bazénu a poslechli si, co Karin prvním zběžným ohledáním zjistila.

Malin se obrací ke Karin.

„Dá se čas určit přesněji?“

„Ano. Až provedeme pitvu.“

„Fajn.“

„Začneme od začátku,“ řekne Zeke.

„Mají dceru,“ připomíná Malin. „Kde je?“

„Musíme po ní zahájit pátrání.“

Karin na ně kývne a vrátí se ke své práci.

Martin Svensson znovu křičí.

Tentokrát děsivějším, temnějším hlasem.

Co to s námi tenhle svět dělá? pomyslí si Malin a pohlédne do tváře Cecilie Andergrenové s pletí skoro jako ze skla a se ztuhlými rty bez výrazu.

Ten muž vedle ní.

Patrik.

Její manžel.

Její láska.

Ale kde je vaše dcera? Kde je ta holčička z obrázků ve vaší ložnici a z fotek v narůžovo vymalovaném pokojíku? Z těch, na které jsem se před chvilkou dívala.

Musí být u příbuzných nebo ve školce, nemohlo se jí stát nic zlého.

Ostatní jsou na cestě: Sven, Börje, Waldemar a Johan. Měli by tu být každou chvíli.

Malin znovu stojí v pokoji té holčičky, postel s růžovým prostěradlem je rozestlaná.

Požádala, aby jí na stanici zjistili jméno dcery Patrika a Cecilie Andergrenových. Jmenuje se Ella a je jí pět let.

Malin slyší, jak se Zeke v ložnici rodičů přehrabuje v zásuvkách, a pohled jí utkví na fotografii v růžovém rámečku.

Snímek zachycuje holčičku asijského původu v nějakém tropickém ráji, palmy a vzrostlé borovice se tyčí nad tenkým zlatým

proužkem pláže, která jako by se vpíjela do moře tak modrého, že se nedá říct, kde končí voda a kde začíná obloha.

Ella Andergrenová je adoptovaná.

Jako Karinina Tess.

Pocházejí ze stejné země?

Vedle fotografie z pláže visí další snímky: Ella na kolotoči v zábavním parku Gröna Lund, na hřbetě gotlandského poníka. Přestože se Ella usmívá jen na některých obrázcích, Malin v jejích černých očích vidí, že je šťastná, nepochybuje o tom. Holčička na snímcích prožívá štěstí, takové štěstí, na jaké má právo každé, každické dítě.

Objímá ji nějaká starší žena.

Skok do bazénu.

Holčička schoulená v křesle.

Má stejně měkké a oblé rysy jako Tess, podobný sebejistý pohled.

Plný očekávání, důvěry.

Vietnam.

Ty jsi taky z Vietnamu, je to tak?

Nic o té zemi nevím, pomyslí si Malin.

Pláže. Džungle. Chudoba. Válka. Výbuchy. Napalm dopadající na dětská tělíčka.

Štěkáni kulometů. Film *Apokalypsa*. Šílení surfaři v dešti granátů.

Ale musí toho být mnohem víc. Válka skončila před více než třiceti lety.

Elle Andergrenové jsou asi tak tři čtyři roky a drží před objektivem lesklou, možná právě ulovenou rybu. Malin si vybavuje, jak se jí Tove jako pětiletá jednou ztratila v nákupním centru a ona z toho byla úplně hysterická. Nakonec dceru našla, jak sedí s kusem čokoládového koláče v koutě ve skladu nějakého supermarketu.

Pětileté dítě. Zosobněná upřímnost. Kdo jsi? Co chceš? Já jsem tady a jasně že jsem skvělá, celý svět je skvělý.

Podívejte se!

Existuju! Žiju!

Jak jí Malin záviděla! A jak závidí té holčičce na fotkách! Malin by si přála, aby jí zase bylo pět, ale ví, že holčičce na fotkách teď není co závidět.

Kde asi je?

Malin si nechce ani představit, co se jí mohlo stát.

„Mám to,“ volá Zeke z ložnice.

„Co?“

„Našel jsem jejich pasy.“

„Rodičů?“

„Jo.“

„I té malé?“

„Jo.“

Zeke už je u ní a Malin se dívá na černobílou fotku v pasu.

„Musíme informovat příbuzné a pak musíme...“ říká Malin, ale přeruší ji ječivý hlas nějaké starší ženy:

„CO SE STALO?! CO SE STALO?! CO TU DĚLÁ POLICIE? Jsem jejich SOUSEDKA! Co tu dělá POLICIE?“

Malin a Zeke pospíchají do haly, kde se dva uniformovaní policisté snaží ženě zabránit ve vstupu do domu.

„Klid, klid,“ zavolá Malin, „postarám se o to.“ Žena umlkne. Malin ji požádá, aby počkala venku. Všemuh přihlíží Martin Svensson — světle zelenou barvu, kterou v obličejí měl, když přišli, vystřídala popelavě šedá, o níž se Malin domnívá, že by u něj mohla být běžná.

„Už s vámi můžu mluvit, jsem v pořádku.“

„Vezměte ji do auta,“ řekne Malin kolegům. „Ať tam počká. Nechte ji odejít. Chci s ní mluvit.“

Nízká pohovka.

Měkčí, než Malin čekala, příjemné opěradlo.

Střední cenová kategorie.

Rozumná koupě.

Martin Svensson si sedne do kopie klasického designového křesla-vejce a vypráví jim, co ví o rodině Andergrenových a proč se v domě ocitl.

S vraždou nemá nic společného, konstatuje v duchu Malin. Přišel sem pracovat a o rodině toho moc neví. Už pro ně dřív něco dělal, tehdy na něj dostali číslo od jiného zákazníka.

Martin Svensson jim vypráví, že Patrik Andergren pracoval pro Saab jako inženýr nebo možná obchodník a jeho žena učila na druhém stupni angličtinu.

Holčičku adoptovali, což Martin Svensson poznal na první pohled, a může-li to posoudit, byli Andergrenovi řádní lidé. Malin překvapuje, že zvolil takové starodávné slovo.

Řádní.

Jako by to, co se jim stalo, díky tomu slovu nebyla pravda.

Jako by tak jejich násilná smrt byla vznešenější.

„A ta holčička?“ ptá se Malin.

„Co je s ní?“

„Nevíte, kde by mohla být?“

„Nemám tušení. Jak říkám, moc jsem je neznal.“

Malin znovu zvažuje všechny možnosti a ví, že totéž dělá i Zeke. Ella může být u někoho z příbuzných, mohla přespat u nějaké kamarádky a pak ji do školky odvedl někdo jiný.

Pět let.

V tom věku přece děti bývají ve školce, ne?

V deset hodin dopoledne.

Že ano?

Tak rychle.

Řeka.

Vyděšená pětiletá holčička.

Krucinál!

„Co když je v řece?“ vyřkne Martin Svensson to, nač Malin právě myslela. „Co když viděla, co se stalo, vyděsila se, běžela na most a skočila do vody? Spadla tam a utopila se!“

Zírá přímo před sebe.

„Je mrtvá!“ vykřikne pak. „Co když je ta holčička mrtvá?!“

6.

Sousedka.

Thea Victorinová.

Hysterická ženská, která si navíc o sobě moc myslí, je to poslední, co teď potřebuji.

Nebo snad Thea Victorinová něco ví?

Musím si pospíšet, říká si Malin. Nemůžeme ztrácet čas. Máme po holčičce vyhlásit pátrání?

Ne, nejdřív ta ženská. Teď hned.

Kde se bere ta zlost, pocit, že tohle je vážně průšvih?

Může to snad být horší? Dva zastřelení, ztracená malá holčička.

Malin svůj vztek přeměruje na sousedku Andergrenových, asi pětadesátiletou arogantní ženu, která teď sedí na zadním sedadle auta, vypadá zmateně, vyptává se, co se stalo, a drbe se při tom v rozcuchaném drdolu připomínajícím ocelovou vlnu.

Malin se snaží uklidnit, vyhlíží ven z auta a slyší, jak jemný déšť zlehka bubnuje do kapoty.

Tahle snobská vilová čtvrť.

Vzrostlé jabloně se svěšenými listy a dosud vzpřímené břízy, které tu zbyly i poté, co byla čtvrť před třiceti lety přestavěna.

Pěkně upravené živé ploty, pečlivě stríhané polskými zahradníky, a trochu rozbité chodníky lemující vlhký asfalt silnice.

Vzduch je průzračný a svěží, ale je v něm cítit tlející listí.

Na ulici ani noha.

Nevypadá to tu moc k žití. Jen ať si ti úzkoprsí doktoři, co tady bydlí, tuhle bezútešnou poušť nechají, dobře jim tak. Tohle přece chtějí — soukromí. Dokonalost bez kazu.

Tak chtěla bydlet i máma.

Ale nemohli si to dovolit.

Ještě že mě to nepotkalo.

Museli se spokojit s levnější čtvrtí Sturefors.

Žena usazená na zadním sedadle zvedne upravené tmavé obočí, roztáhne nosní dírky a chystá se něco říct, ale Malin ji přeruší:
„Co víte o jejich dceři?“

Vedle ní Zekeho dech, stejně netrpělivý jako její vlastní.

Řeka.

Teď plyne v Malinině nitru, cítí to, vidí její hladinu, i když ve skutečnosti není na dohled.

Voda teče, je grafitově šedá a tichá, pohyby klidnými až k zaknutí omývá kraje můstku.

Přijíždí bílé volvo. Vystoupí z něj Sven, Johan, Waldemar a Börje, nahlédnou do auta a Malin na ně kývne. Naznačí jim, že se Zekem budou hned hotovi, a kolegové zmizí v domě.

„Nehodlám akceptovat, že mě držíte zavřenou v autě. Co se vlastně stalo?“

„Nikdo vás nikde nedrží,“ řekne Zeke. „Co víte o Elle Andergrenové?“

„Odpovězte,“ zasyčí Malin. „Nebo...“

Zeke ji zachrání, zachrání ji, aby se nezalkla vlastním vztekem.

„Nemůžeme vám říct, co se stalo,“ vysvětlí Zeke klidně. Pak pokračuje:

„Ale potřebujeme vědět, kde najdeme Ellu, dceru Patrika a Cecilie Andergrenových.“

Na ulici se objeví sanitka a zastaví před vjezdem do garáže.

Malin pohlédne tím směrem. Kdosi vystoupí a začne připravovat nosítka, díkybohu to není Janne.

„Ella tu není? Chodívá ke mně, dáváme si džus a koláčky. Je to nejroztomilejší dítě na světě, pečú jenom kvůli ní...“

„V domě není,“ přeruší ji Zeke. „Netušíte, kde bychom ji našli?“

„Nejspíš ve školce.“

„Ve které?“

„Chodí na Slunečný vršek, je to nahoře u Kvinnebyvägen.“

„Nevíte, jestli někdy bývá u nějakých příbuzných? U kamarádů? Přes noc?“

Zeke teď působí ještě klidněji a jeho rozvážnost se přenáší i na Malin.

Vždyť ta ženská vlastně neudělala nic špatného.

„Myslím, že někdy přespává u babičky, jmenuje se Britt. Ale jinak toho o té rodině moc nevím. Nic víc, než že Ella je nejnáděrnější dítě, jaké znám.“

„Takže jste se nestýkali?“

„Ne.“

„Ale Ella byla u vás doma...“

Thea Victorinová zvedne dva prsty.

„Dvakrát,“ odpoví. „Od té doby, co mi umřel manžel, jsem sama. Ráda bych, aby mě navštěvovala častěji.“

„Nevšimla jste si včera večer nebo v noci u jejich domu něčeho zvláštního?“

Thea Victorinová zavrtí hlavou.

„Beru diazepam. Vypíná mi to mozek, takže po deváté už spím jako dřevo.“

„Díky,“ řekne Malin, otevře dveře a chce vystoupit.

„Musíte mi říct, co se stalo,“ naléhá Thea Victorinová.

„Je mi líto, nejde to,“ odpoví Zeke. „Ale určitě se o tom dočtete v *Correnu*.“ A přesně v tom okamžiku přijíždí na místo první bílý reportérský vůz.

Malin se vrací k domu. Odrazí neodbytného novináře a instinktivně si drží ruce před obličejem, aby ji nezachytil jeho fotoaparát.

Kam mě to jen tenhle den zavedl? pomyslí si. Všechno jde nějak moc rychle, všechno se zamotává, ale my se přitom musíme vzpamatovat, sebrat se. U vířivky jsme se při pohledu na to, co jsme tam našli, chovali jako vztekli psi. Pomalu se ke mně, k nám všem, přikradlo jakési šílenství, teď se ale musíme uklidnit.

Znovu vejdou do domu a Malin vidí, že si Zeke myslí totéž.

To dítě mohlo skočit do řeky.

Dva zavraždění. Je to strašné, ale takové hrůzy se stávají, dospělí si podobné věci dělají.

Ale dítě?

Dítě ne.

Když nedokážeme ochránit své děti, když je nedokážeme milovat tím správným způsobem, co nás pak může spasit?

Malin v zelené temnotě haly pohlédne na Zekeho. Obličej připomínající smrtku má bledý a unavený, ale tváří se odhodlaně.

„Teď najdeme tu holčičku,“ říká. „A vraha. Musíme zjistit, co se to tady sakra děje.“

Propustili Martina Svenssona a Theu Victorinovou. Ti se teď mohou vrátit ke svým normálním životům.

Tým se setkává na první rychlé poradě v obývacím pokoji vily, někteří se uvelebí na pohovku a do křesel, další sedí v předklonu okolo stolu. Pokud ráno cítili únavu, teď, brzy odpoledne, jsou už ve střehu, jako by jim násilí, s kterým se setkali, dodalo novou energii.

Zeke stojí, jako by se chystal vystartovat.

Karin přišla ze sklepa s tvrzením, že vrah se dovnitř s největší pravděpodobností dostal sklepními dveřmi, s pomocí paklíče, jsou tam zřetelné stopy, pak našel manžele Andergrenovy ve vaně a zastřelil je. Karin a její tým se teď snaží zajistit co nejvíc dalších důkazů: nábojnice, otisky bot a prstů a tak dále.

Sven připomene, že je potřeba zpravit pozůstalé. A vyšetřovatelé musejí zjistit, kde je ta malá.

„Máme začít prohledávat řeku?“ zeptá se Waldemar. „Mám zavolat potápěče?“

„Ještě chvíli počkáme,“ odpoví Sven. „Je dost možné, že je ta holka někde u příbuzných nebo ve školce.“

„Ale stejně bychom měli prohledat okolí,“ poznamená Malin. „Už jsme čekali dost dlouho. Měli jsme to udělat, jakmile jsme zjistili, že tu to dítě není.“

Sven se zamyslí a pak přikývne.

„Postarám se, aby se hlídky pustily do práce. Ale s potápěči počkáme. Jestli spadla do vody, tak už je stejně pozdě.“

Nesmí být pozdě, pomyslí si Malin. Děsí ji, jak snadno Sven další postup přizpůsobil možnému úmrtí dítěte.

„Můžeme do té školky zavolat,“ navrhně Börje.

„To bychom je vylekali k smrti,“ namítne Malin. „My tam se Zekem zajedeme.“

„Zařídím výslech sousedů,“ pokračuje Sven. „Potom se budeme snažit o Andergrenových zjistit co nejvíc. Chci vědět o jejich životě všechno, co byli zač a kdo je viděl naposledy. Musíme zmapovat jejich poslední dny.“

„Dám se do toho,“ souhlasí Johan a až v té chvíli si Malin všimne iPadu v jeho ruce.

„On pracoval jako mezinárodní obchodní zástupce Saabu,“ ozve se po chvílce Johan. „Ona učila angličtinu na škole v Johanne-lundu.“

„Příbuzní?“

Johan jezdí prsty po displeji iPadu sem a tam.

„Andergrenová má zřejmě sestru, jmenuje se Petronella Anders-sonová. A žije i její matka Britt Sivsjöová. Obě bydlí tady ve městě. On podle všeho nemá žádné blízké příbuzné, kteří by byli naživu.“

„Fajn,“ prohlásí Sven. „Uděláme to takhle: Johane, ty budeš pokračovat v hledání. Máme jejich mobily a laptop. Projdi je taky, co nejrychleji.“

Musíme si promluvit s jejich kolegy, přáteli, všemi, koho najdete. Malin a Zeke, vy to vezměte nejdřív do školky, potom zajděte za její matkou. Waldemar a Börje vyslechnou sestru, pokud bude v tuhle dobu doma. Dejte jim vědět, že jste na cestě, zatelefonujte jim.“

„Máme k tomu přizvat kněze?“ zeptá se Zeke.

„Co myslíte vy?“ chce vědět Sven.

„Raději vyrazíme,“ rozhodne Malin. „Trvalo by, než by přijeli. A na tohle teď nemáme čas.“

Zamíří ke školce, pomalu míjejí dopravní značky s obrázky hrajících si dětí, řadové domky ze sedmdesátých let a vyšňořené starší budovy ukryté za vysokými živými ploty.

Mateřská škola Slunečný vršek leží hned vedle zalesněného pahorku, který odděluje zástavbu od rušné ulice Brokindsleden. Malin tou cestou jako malá často jezdívala.

Dneska by se to tu mohlo jmenovat spíše Deštivý vršek.

Mrholení znovu zesílilo a bílou přízemní budovu školky teď halí závoj statisíců mikroskopických kapiček.

Malin se Zekem zastaví před nazeleno natřeným dřevěným plotem.

Taky jsem chodila do školky, pomyslí si Malin. Moc se mi tam líbilo. Drsňače, jako jsem já, může to prostředí vyhovovat, ale pro všechny děti není.

Oba policisté se v dešti krčí a blíží se k hnědým namořeným vstupním dveřím. Cihlová fasáda budovy je otlučená.

Malin cítí, jak na její kabát dorážejí kapky. V tomhle počasí děti určitě zůstaly uvnitř. Hřiště je prázdné. Žluté a modré prolézačky i houpačky a domečky vypadají opuštěně.

Otevře dveře a čeká, že uslyší křik a dovádění, ale ve školce je ticho.

Nikde žádné děti.

Ani Ella Andergrenová.

Nebo snad ano?

Možná odpočívají.

Malin a Zeke vejdou dovnitř, minou šatnu, kde je na každé skříňce s věšákem úhledně připevněna fotografie dítěte.

Pláštěnky.

Náhradní oblečení. Zapomenuté bačkory.

Školka.

Mateřská škola, jak říkají paní učitelky, přesněji řečeno předškolní pedagožky.

Je tu prázdná a ticho.

Procházejí chodbou se žlutými tapetami a ještě žlutějším linozem, na stěnách visí nástěnky plné fotografií dětí při různých aktivitách, jsou opatřeny popisky.

Vycházka do parku.

Prohlídka oblastního muzea.

Návštěva divadla.

Většinu dětí se v dnešním Švédsku vede dobře.

„Haló?“ volá Zeke.

Za pár vteřin se ve dveřích objeví rozzlobený obličej ženy ve středních letech.

„Prosím vás, co tady děláte? Dneska máme projektový den, školka je zavřená.“

Malin vytáhne z vnitřní kapsy kabátu peněženku a podrží ženě před očima svou legitimaci.

„Jsme od policie. Rádi bychom mluvili s vedením.“

Malin cítí, jak se jí stahuje žaludek. Nikde žádné děti.

Ella tady není.

Tak kde jsi?

V té černé vodě?

„Dnes tu tedy žádné děti nejsou?“ zeptá se Zeke a žena ve dveřích se zatváří podrážděně.

„Ne. Jak jsem řekla, mateřská škola je zavřená. Nemůžete přijít zítra?“

Šedé vlasy. Kulaté brýle. Pořádně rázná ženská.

„Jde o Ellu Andergrenovou,“ říká Malin. „Potřebujeme zjistit, kde je.“

Malin na to jde zdvořile, zato Zeke má co dělat, aby nevybuchl, a než stačí žena odpovědět, zaburácí:

„Nemůžeme přijít zítra. Mohlo se jí něco stát. A vy teď přivedete vedoucího. Hned.“

„Já jsem vedoucí,“ odpoví žena. „Jmenuji se Evy Björkmanová.“

Zeke jde Evy Björkmanové v patách.

Prohlíží si budovu a vzpomíná, jak do školky chodil jeho syn Martin. Teď už to čeká Martinovy děti.

Na důrazné doporučení Zekeho ženy Gunilly vybrali Montessori.

Já už děti mít nebudu, pomyslí si Zeke.

A vzpomene si na Karin, na to, jak ho život od té doby, co svůj vztah ukončili, jakoby zrychleně mívá. Vidí Gunillu, jak každý večer sedí u kuchyňského stolu se stále sevřenějšími rty, a jejich dvě

oddělené postele a vidí před sebou i Karin, netouží ani tak po jejím těle, hlavně chce být v její blízkosti, sedět vedle ní na pohovce v nějaké neznámé místnosti.

„Tudy,“ zavelí Evy Björkmanová, Zeke kolem ní projde do další chodby a za sebou slyší Malin.

Evy Björkmanová je dovede do jídelny, usedne naproti nim a širokou zadnicí bezezbytku vyplní malou židličku. Ruce jí klidně spočinou na nízkém stolku.

V místnosti je cítit slabá vůně masových kuliček, rybích prstů a instantní bramborové kaše, v odkapávací leži umyté skleničky značky Duralex a masivní talíře z bílého porcelánu.

Malin a Zeke zůstanou stát, neodvažují se svou vahou prověřit miniaturní dětské stoličky.

Evy Björkmanová jim odpovídá na otázky, odměřeně a skepticky. Neptá se, proč přišli.

„Ella dnes měla zůstat doma s maminkou. Cecilie mi to říkala, když ji včera vyzvedávala. Víím to jistě.“

„A kdyby se změnilý plány a Cecilie by musela do práce?“ ptá se Malin. „Tušíte, u koho by Ella v takovém případě byla?“

„No, počkejte,“ řekne Evy Björkmanová a přejede si rukou po tváři. „Pak by asi byla u babičky. Někdy si ji tu vyzvedává a víím, že u ní Ella občas přespává.“

„A u tety ne?“ ptá se Zeke.

„Ona má tetu? Nikdy jsem ji neviděla.“

„Ani nikoho jiného?“

„Ne, pokud si dobře pamatuju.“

„Nevyzvedával ji žádný jiný příbuzný? Někáký známý? Kolega rodičů?“

Evy Björkmanová vrtí hlavou až moc horlivě a Malin má pocit, že jim neřekla všechno, co ví. Že v zájmu ochrany osobních údajů něco zatajuje.

„Musíte nám to říct, chápete to, doufám,“ naléhá Malin. „Můžu vás ujistit, že vyšetřujeme natolik závažnou věc, že ochrana osobních údajů tu nehraje roli.“

Evy Björkmanová vzdychne.

„Viděla jsem jenom její babičku. O žádných dalších kontaktních osobách nevíme. Je dost dobře možné, že přespala u některého z kamarádů, ale seznam telefonních čísel vám tady v mateřské škole dát nemůžeme.“

„Jak jsem řekla, ochrana osobních...“

„Musíte nám ten seznam dát,“ neudrží se Zeke. „Potřebujeme zjistit, kde Ella je.“

„Takže se ztratila?“

„Nevíme,“ přizná Malin.

Klobásy, vařená mrkev.

„Co se vlastně stalo?“

O tohle ti celou dobu šlo, pomyslí si Malin. Zjistit, proč tu jsme.

„To vám nemůžeme říct,“ odpoví Zeke naléhavým tónem, pak se na Evy Björkmanovou zpřímá zadívá a Malin si všimne, že se v ní něco pohnulo.

„Dostanete ten seznam,“ řekne. „Donesu vám ho, ale musíte mi slíbit, že mě pak přestanete rušit. Musím se vrátit k projektům. Beze mě se to nikdy pořádně nepřipraví.“

Evy Björkmanová vstane.

Na chvíli strne a poprvé se jí v očích zaleskne neklid.

„Je to šťastná rodina,“ řekne. „Žijí spokojeně.“

Potom Zeke s Malin opustí všechny ty vůně dětí, jídel, která jedí, mléka, které pijí, ponoření do vzpomínek na zvuky, dojmy a zážitky, které z dětí formují dospělé, pokud je jim to umožněno.

7.

Malin zavře oči.

Slyší předení motoru, tuší Zekeho hrubé ruce na volantu a cítí otřesy, když přejíždějí přes zpomalovací prahy u Slunečného vršku.

Zavolala Svenovi a řekla mu, že ve školce mají projektový den. Sice se pořád ještě nechystal volat potápěče, ale policejní hlídky už začaly pročesávat okolí. Mají s sebou psy, kteří si očichali ob-
lečení té holčičky.

Teď za Britt Sivsjöovou.

Za babičkou.

Bydlí ve čtvrti Wimanshäll. Malin to na té adrese zná, je to malá ulička nedaleko centra města lemovaná nízkými modrými řadovými domky, připomíná to šmoulí vesničku.

Malin se pokouší urovnat si myšlenky, zorientovat se v tom podivném cizím světě, do něhož ji tento den přinutil vkročit.

Pak pomyslí na svou vlastní rodinu.

Náhle si vzpomene, že má Tove přijet na víkend domů.

Tove, která teď určitě sedí na nějaké přednášce. I když ji její přítel Tom rozptyluje, známky má dobré, může se svým životem naložit, jak bude chtít. V létě se zmiňovala o obchodní akademii ve Stockholmu.

To se z ní má stát jeden z těch parazitů, co vysedávají u počítače, mačkají knoflíky a vydělávají tím miliardy na úkor jiných?

Malin četla článek o jistém Johnu Paulsonovi z Wall Street, který vydělal tři sta miliard poté, co si vsadil na to, že lidi ve Spojených státech nebudou schopni splácet své hypotéky. Jinými slovy:

stal se z něj miliardář díky tomu, že rodiny s dětmi přišly na mizinu a ztratily své domovy.

Nechod' na obchodní školu, Tove.

Prosím.

A na Vánoce ti žádné boty od Jimmyho Chooa nekoupím. Ani náhodou.

Peter.

Jeho peníze. Chce, abych mu dovolila kupovat ti všechny ty hadry a doplňky, o kterých si myslíš, že je potřebuješ, abys zapadla.

Nikdy dřív ses o takové věci nestarala, Tove.

A já jsem proti tomu. Ještě štěstí, že o tom zatím nevíš.

Drž se knih. Aspoň těch ses ještě nevzdala.

Peter.

Teď je v nemocnici.

Kdy v sobě ucítím pohyby dítěte, které tolik chce?

Jako kdysi tvé pohyby, Tove. Tehdy mě to táhlo ke středu země tak, jak jsem to nikdy předtím ani potom nezažila.

Teď Peter operuje, jistou rukou jako vždycky, a v noci bude spát v tom svém tmavém, stíněném a vlhkém kamrlíku.

Proč nemůže přijít domů? Kdyby mu zavolali, byl by v nemocnici za deset minut. On ale tvrdí, že i to může být pozdě, když se stane něco vážného.

Dvě zavražděné osoby.

Ztracená holčička.

Tohle vážné je.

Zekeho dech. Zvuk pohybu jeho drsných rukou po volantů.

Ellina babička žije sama.

Její muž zemřel před dvaceti lety.

Sdělil jim to Johan.

Teď bude ještě osamělejší.

Britt Sivsjöová.

Žádného duchovního přivolávat nebudou. Malin si všimla, že při oznamování úmrtí někdy kněží nadělají víc škody než užitku, většina z těch, které potkala, se chovala neuvěřitelně sebestředně.

Jak se takové zprávy sdělují?

Třeba u ní Ella bude.

Na tuhle situaci se člověk nemůže přichystat, Malin to ví a ví to i Zeke. Malin otevře oči a ani jeden z nich nic neříká, mlčky projíždějí městem.

Žádná slova je nemohou připravit.

Dokud nepřijdou na řadu ta, která se rovnají činu.

Linköping!

To zatracené město.

Největší zapadákov na světě.

Ráj v östgötalandské nížině.

Můj domov, pomyslí si Malin a vyhlédne z okna, právě když míjejí zrekonstruovaný nájemní dům v Johannelundu.

Linköping.

Město, kde chudí a bohatí žijí vedle sebe, ale přesto odděleně.

Spojují je jen nesplnitelné nároky, které přináší život:

Jak udržet manželství?

Jak milovat?

Jak následovat hlas srdce, ale nenechat se silou své touhy zničit?

Jak se vyhnout všem těm otevřeným hospodám, kde z lesklých píp proudí vychlazené pivo s vyváženou hořkou chutí?

Plíží se sem strach.

Brzy se zmocní celého města.

Potuluje se tu vrah, možná dokonce vrah dětí.

Auto zastaví před šmoulím domečkem Britt Sivsjöové. Slaměná střecha, jaké jsou často vidět ve Skåne, udržované záhonky na malém travnatém plácku před domem.

Hlídkový vůz s majáčkem nejspíš dorazil těsně před nimi, uniformovaní policisté tu mohou zůstat i potom.

Teď přicházíme my, pomyslí si Malin, a zničíme ti život.

Malin natáhne prst ke zvonku, třese se jí ruka.

Kolegové stojí za nimi.

Váhání.

Nakonec zazvoní Zeke a za dveřmi se ozvou čilé, lehké kroky.
„Kdo je to?“
„Kdo to k nám jde?“
Naivní hlas člověka hovořícího se zvířetem.
Anebo s dítětem.
Žádný štěkot není slyšet.
Pak se dveře otevřou.
Malin cítí, jak se jí podlamují kolena.
Seber se, Forsová. Ta žena tě teď bude potřebovat.

Malin přesvědčila Britt, že opravdu nechtějí kávu, a přiměla ji posadit se na modrou sedačku značky Howard v obývacím pokoji s výhledem do maličké zahrady, stejně opečovávané jako záhony v předzahrádce.

Sedí tu před nimi elegantní dáma kolem sedmdesátky. Ta, jež na jedné fotografii z dětského pokoje objímá Ellu.

Krátké vlasy s trvalou obarvené na blond. Pečlivě nalíčený obličej, na daný věk zachovalý, vzezření svědčící o energické osobnosti. Teď je ale Britt nervózní.

Pohrává si s dlouhým měděným zapalovačem.

Jak tohle zvládneme? uvažuje Malin a rozhlíží se po místnosti. Vidí koberce s týmž jednoduchým orientálním vzorem, jaké měla i její matka, laciné a rádoby působivé, a zdi zaplněné pestrobarevnými litografiemi od Chagallových epigonů.

Chceš to tu mít co nejhezčí, že? pomyslí si Malin.

Teď budu ten nejempatičtější šmoula, řekne si pak a vidí, že Britt Sivsjöová už čeká na ortel, který musí přijít.

Malin si bere na pomoc svou profesionalitu, ví, že Zeke je připraven ženu zachytit, až se zhroutí, jakmile se dozví, že je její dcera mrtvá, zavražděná.

Malin si odkašle.

„Bohužel vám musím oznámit, že vaše dcera Cecilie Andergrenová byla dnes ráno nalezena ve své vile mrtvá.“

Britt se vytrácí barva z tváře, pod make-upem bledne, vyrazí ze sebe „ne“ a skácí se na stranu, Zekemu do klína. Zachytí ji a ona

u něj spočine, vzlyká, on ji hladí po zádech, nic neříká, jenom ji hladí po zádech.

Z kuchyně přichází černá kočka, olizuje se, vyskočí na parapet a pozoruje ptáky v zahradě za oknem.

Po jedné, dvou, třech, možná čtyřech nebo více minutách se Britt znovu posadí a zeptá se:

„Jak zemřela?“

„Myslíme si, že ji někdo zavraždil.“

„Jak?“

„Podrobnosti vám zatím nemůžeme sdělit.“

Vypadá to, že Britt bojuje, aby své myšlenky převedla do slov, potom se vzpamatuje, jako by pochopila, že právě v této chvíli ze sebe musí dostat to nejlepší.

„A Ella je s Patrikem?“

„Patrika jsme také našli mrtvého. Někdo je oba zavraždil. Včera pozdě večer,“ vysvětlí Malin.

Britt dýchá roztaženými nosními dírkami, zuřivě si mne oči, a když ruce odtáhne, vypadají její rozmazaná líčidla skoro jako válečné barvy.

Vtom se rozpláče, nejprve tichý nářek, potom táhlé vzlyky, jež přecházejí v křik, chytne za ruku Zekeho, který vypadá ztrápeně, ale zároveň vyzařuje soucit.

Pak náhle přestane plakat a znovu se posadí.

„Ellu jste našli u nich?“

„Ne,“ odpoví Malin. „Doufali jsme, že byste nám mohla říct, kde holčička je.“

„Dnes měla být doma s Cecilií. Školka má zavřeno.“

Britt Sivsjöová vstane.

Přechází sem a tam po obývacím pokoji a vyhlíží do zahrady. Řekne: „Bože můj, bože můj!“ Potom se zastaví a podívá se na Malin.

„Nemám ponětí, kde by mohla být. Netuším.“

„U nějakých kamarádů?“

„O tom bych věděla.“

„Kdy jste s Cecilií mluvila naposledy?“

„Včera. Volala mi, chtěla jenom vědět, jak se mám. Občas to dělává.“

Britt potemní pohled a rozkřičí se: „Musíte někoho poslat, aby Ellu našel, může být kdekoli, musíte poslat lidi, aby ji hledali.“ A pak se sesype, leží na podlaze, hromádka svalů a pláče a vzdychů a smutku a tisíců myšlenek na to, co se mohlo stát a co se bude dít dál.

„Co se teď stane? Co se bude dít?“

O půl hodiny později sedí Malin se Zekem u Britt v kuchyni s lesklými červenými skříňkami, uniformovaní policisté zůstali v obývacím pokoji.

Teď už si Britt Sivsjöová vaření kávy rozmluvit nenechala.

Popíjejí ji z keramických hrníčků a naslouchají Brittiným slovům, těm, která říká, protože ví, že je vyslovit musí.

Zatímco se Britt Sivsjöová vzpamatovávala ze šoku, zavolala Malin Svenovi, řekla mu, že malou nenašli, a Sven ji informoval, že Börje s Waldemarem navštívili Ceciliinu sestru Petronellu Anderssonovou v Hackeforsu a že ani u ní holčička není.

„Už to běží naplno,“ řekl Sven. „Potápěči, oficiální pátrání. Projdeme ty telefony ze školky, ale — jak říkáš — u nikoho z kamarádů zřejmě není. V každém případě už nemůžeme čekat.“

Malin slyší Britt Sivsjöovou mluvit.

Co říká?

Malin se před očima zjeví prohledávané říční dno, vidí rybí potěr, sumce a metrové úhoře, kteří okusují všechno možné.

Ale koho okusují?

Snad ne malou holčičku, kterou sem přivezli z cizí země, aby se jí tu dostalo lepšího života a nezměrné lásky.

Britt Sivsjöová.

Jak teď vůbec dokáže mluvit? Jak tohle lidé zvládají?

Co říká?

Já ti Ellu vrátím, pomyslí si Malin.

8.

Britt Sivsjöová hovoří, odpovídá na otázky. Malin by jí chtěla číst myšlenky. Ale jak se dostat někomu do hlavy?

„Už jste začali s pátráním?“ zeptá se Britt.

Možná si myslí:

Mou Cecilii mi už nevrátíte, ale Ellu, tu mi vrátit můžete, řekněte, že ano.

„Ella je statečná holčička,“ řekne Britt Sivsjöová. „Jestli se polekala, třeba odešla z domu, byla by toho schopná.“

„Kdo jim mohl chtít ublížit?“ zeptá se Zeke. „Měli nějaké nepřátele?“

„O žádných nevím. Byli to úplně normální, přátelští lidé,“ odpoví Britt a uchopí svůj šálek. „Opravdu na nich nebylo nic zvláštního. Žili teď šťastně. Tak dlouho se snažili o dítě, přes zkumavky a všechno možné, pak se rozhodli adoptovat a před třemi lety se k nim konečně dostala Ella.“

„Řekněte nám o nich něco víc,“ vyzve ji Malin a nakloní se k ní, aby vyjádřila svůj zájem a účast.

„Mám o nich říct víc?“

Malin přikyvuje.

„Cecilie vyrostla tady ve městě. Byla...“

Ticho.

U dřezu bzučí podzimní moucha.

„Já vím, musím pokračovat, ale je to tak těžké. Včera jsem byla doma, v klidu jsem odpočívala, dnes jsem dlouho spala, pak se probudím a přijdete vy.“

Jako učitelka byla Cecilie oblíbená, to vím. Patrik byl vzděláním inženýr. Pracoval jako obchodní zástupce, nejdřív v Ericssonu a potom pro Saab.“

Malin a Zeke přitakávají, nechají Brittino vyprávění plynout.

„Znájí se od mládí, víte, Patrik taky pochází odtud, ale nemá rodinu. Když mu bylo devatenáct, rodiče a sestra se mu zabili při nehodě na nechráněném železničním přejezdu.

Brzy potom se seznámil s Cecilíí.

Pak oba studovali na univerzitě.“

Kývne na Malin.

„Možná jste je znala, budete asi stejně stará.“

„Já jsem Cecilii neznala,“ odpoví Malin. „Bohužel. Patrika taky ne.“

„Neznala,“ zopakuje Britt Sivsjöová a vstane.

Rukou si pročísne krátké vlasy.

„Musíte Ellu najít,“ řekne. „Určitě se probudila, dostala strach a utekla do lesa. Musí být vystrašená, hrozně vystrašená.“

Pak se narovná a začne křičet:

„NESTAČÍ UDĚLAT VŠECHNO, CO JE VE VAŠICH SILÁCH! MUSÍTE UDĚLAT VÍC!“

Zeke vstane, obejmě ji a zašeptá:

„Dobře, dobře.“

A Malin vidí, jak se Britt Sivsjöová zase uklidňuje a sedá si. Slyší ji mluvit dál.

„Žili v zahraničí. Nejdřív v Indii, potom ve Vietnamu, ale Patrika už ty pracovní cesty unavovaly a rozhodli se vrátit se domů, takže změnil práci a nastoupil do Saabu, do oddělení zahraničního obchodu, tam pracoval i v Ericssonu. Ale u Saabu nemusel tolik cestovat.

Z Asie měli dost našetřeno, ale ze začátku mi připadalo, že někdy sotva zvládají splácet půjčky. Ten dům nebyl zrovna laciný.“

„Měli hodně přátel?“ zeptá se Malin.

„Ne. Drželi se spíš v ústraní. Ne, nevybavuju si žádné zvlášť dobré přátele.“